

Op jacht naar de schat

Colofon

Copyright 2022 Mijnbestseller Nederland

Auteur: Brigitte van Helvoort

Foto's omslag: Brigitte van Helvoort

Opmaak en correcties: Julia van Hal en Nicky van Hal – de Jong

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, geluidsband, elektronisch of op welke wijze dan ook, zonder schriftelijke toestemming van de uitgever.

Met speciale dank aan Julia van Hal

Swallow

We moeten in ons leven veel slikken. Soms komt dat door de capriolen van anderen, maar even vaak is het 't gevolg van onze eigen acties. Ik wilde graag verhuizen, heel graag. Vroeger verhuisde ik zo gemakkelijk en dacht dat het nu ook zo gepiept zou zijn. Maar ik ben nu ouder en een heel stuk sentimenteler.

Ik heb vandaag de engelen ingepakt die bij mijn oma en opa vroeger op het kastje in de hal stonden. Ook heb ik de foto's ingepakt van mijn broer en die van mijn neef; zij waken over mij. Beiden zijn plotseling verdwenen uit mijn leven en uit dat van mijn naasten. Zij stierven vroeg en ons met veel vragen achterlatend. Het leven zal vanzelf alle antwoorden op ons af sturen, als de tijd daar rijp voor is...

Ik kijk naar de foto van mijn broer, voordat ik 'm inpak met speciaal papier en luchtkussentjesplastic. Over ruim een week zal 'hij' weer uitgepakt zijn en prijken op één van mijn kastjes. Mijn broer, hij had zo'n mooi leven kunnen hebben, mits hij niet ziek was geweest. Het is onverdraaglijk als ik er met mijn gevoel in ga zitten. Ik ben nog steeds zo enorm bij hem betrokken, net als bij mijn moeder. Ik wil niet aan hun leed denken, maar ontkom er vaak niet aan.

Ik ben de laatste tijd een beetje jankerig. Het komt waarschijnlijk, omdat ik het een en ander los te laten heb nu de verhuizing met grote passen naderbij komt. Loslaten doet altijd een beetje pijn, ook als je er zelf voor kiest.

Straks is er bevrijding van alle stress. Dan kan ik weer opgelucht ademhalen en hoef ik nooit meer in de stress te schieten van mensen die mijn leven in dit huis op een nare manier beïnvloed hebben. Ik zeg poesje Pippin dat-ie straks allemaal andere vrienden zal hebben, maar dat zegt 'm niks, want hij leeft in het Nu. Hij kijkt spichtig om zich heen, want hij ziet zijn aartsvijand in de tuin; een dikke rode kater. Pippin mag nu niet vechten, want hij moet nog genezen van zijn ingreep bij de dierenkliniek. Ik loop dus de tuin in en verjaag de boosdoener. Het is tenslotte veel te mooi weer om ruzie te maken!

Ik vul mijn middag met ditjes en datjes en ga een relaxed weekend tegemoet. Ga lekker hardlopen, bij mijn dochter en schoonzoon op visite en daar 'de Mol' kijken. Verder ga ik alles in chillstand volbrengen. Zondag graaf ik de rozen uit, uit mijn voor- en achtertuin, zodat die maandag mee naar onze nieuwe woonplek kunnen. Ook neem ik een stukje hедера mee en misschien neem ik nog wel een mooie struik mee, als deze zich gewillig laat uitgraven!

Ik verlang zo enorm naar dat nieuwe leven en neem alle mooie herinneringen aan een kort én een wat langer verleden, met me mee. Al het nare laat ik achter en begraaf ik onder een dikke laag welriekende aarde. Iedereen die met me mee wil, reist met me mee naar mijn nieuwe leven. De reis zal niet lang zijn, maar de bestemming is zekerste weten marvellous!

Als ik het had gedurfd...

‘Als ik het had gedurfd, had ik je een berichtje gestuurd om je succes te wensen.’

Deze mooie, prachtige en zonnige zaterdagochtend word ik gewekt door priemende zonnestrallen, die door een kiertje van mijn slaapkamergordijn binnenkomen. Ik beseft dat het nog maar een week zal duren, voordat mijn huis helemaal op zijn kop zal staan en vol lopende, sjouwende, zuchtende mensen zal zijn. Nog één week om hier te zijn en alles los te laten... Maar dan is ineens daar dat berichtje op Messenger van Facebook, hét berichtje dat de vlinders in mijn hart en buik weer wakker doet schudden. **Hij** is weer daar en mijn gevoelens voor hem ook...

Ware liefde kent geen grenzen en geen voorwaarden. Ik vraag me allang niet meer af hoe en waarom het er is. Ik laat het er maar zijn, want blijkbaar is het nog lang niet voorbij.

Een aantal weken geleden liep ons contact tot een dieptepunt. Ik had mijn ribben gekneusd en voelde me stommer dan stom, want hoe kon ik nu net op dit moment in mijn leven zo genadeloos onderuit gaan? Toch zakte ik niet dieper weg in de shit, want ik kreeg er juist meer wilskracht door, om alles in goede banen te kunnen geleiden. Ik besloot wel om de deur naar **hem** dicht te doen en me volledig te focussen op mezelf en ons huis.

Wonderwel was ik na een week of drie van bijna alle (kneus)klachten af en kreeg ik goede hulp, zodat alles op tijd af kwam. Ik dacht nog wel af en toe aan **hem**, maar wilde mijn hart eigenlijk niet meer openstellen voor de liefde. Totdat vanmorgen dat berichtje kwam en wij weer typten dat we elkaar niet vergeten waren, maar eigenlijk klopte dat niet helemaal. Ons hoofd was in andere regionen, maar ons hart sprak boekdelen en onze zielen verbleven nog steeds op hetzelfde niveau. Loslaten was geen optie meer, weet ik nu. Ik liet het belangeloos over me heen komen en plukte er de verboden vruchten van.

Het is medio februari en de afgelopen dagen lijkt de lente wel doorgebroken in ons land. Alle harten kloppen sneller, Cupido heeft het druk met pijlen afvuren en raakte ook mij deze morgen om 9.49 uur (alweer) recht in het hart. Bloed kruipt waar het niet gaan kan, maar de liefde ook. Als ik aan je denk voel ik warmte, intense liefde en passie. Mijn hart kan niet zonder jou en blijkbaar is er niemand anders in de wijde omtrek te bespeuren, die mij op andere gedachten zou kunnen brengen. Ik heb onze liefde al zo vaak onder de loep genomen en van alle kanten bekeken, maar ik kom er gewoonweg niet uit. Het is er gewoon en ik kom er niet onderuit om alle vleierijen dankbaar in ontvangst te nemen. Ik stuur lieve woordjes, xxx-jes en hartjes en neem die van **hem** in me op. In mij huist een woelige vlindertuin met zeer zeldzame exemplaren. Alle vlinders die je zouden kunnen ontroeren als ze door je tuin gaan, ja die, die zitten in mij en vertellen mij dat wij nog lang niet hopeloos verloren zijn wat de liefde betreft...!

Sentimientos

Terwijl ik met goed gemoed mijn hardloopprondje voltooi, hoor ik verderop in ons dorp de kerkklokken luiden. De dienst van 11.00 uur wordt aangekondigd en ik vraag me af waar mensen tegenwoordig te biecht over zouden kunnen gaan. Vroeger biechtte je als kind op dat je stiekem uit de suikerpot had gesnoept, nou ik had veel liever een mini-marsje of een mini-milkyway hoor! Klontjes suiker waren voor het paard van Sinterklaas. Tegenwoordig zullen de kinderen eerder te biecht gaan voor bijvoorbeeld het onklaar maken van de iPad van hun kleine zusje, of iets dergelijks. Volwassenen daarentegen biechtten vroeger misschien op dat zij onkuise gedachten hadden gehad over dienstmeid Mien, maar in deze tijd waren ze natuurlijk allang met Mien (die dan natuurlijk Marieke heette) de koffer ingedoken en of ze dat bij mijnheer pastoor op zouden biechten is nog maar de vraag.

Vandaag start mijn eigen persoonlijke biecht bij het weer ‘samenzijn’ met de man, die mijn hart keer op keer weer weet te raken. Het is heerlijk om de vlinders weer te voelen, maar tegelijkertijd besef ik dat ik me weer heel wat op de hals haal, door me weer open te stellen voor dit contact. Ik zie grote vraagtekens boven de hoofden van mijn naasten als ik erover vertel, maar dat deert me niet en ik begrijp hun reactie maar al te goed. Tja, het is gewoonweg heerlijk om weer verliefdheidsgevoelens te hebben, zo met dit zonovergoten goddelijke weer.

Ik gedenk vandaag twee mooie zielen die mij vorig jaar en het jaar daarvoor ontvallen zijn. Het zijn onze prachtige kater Danny en mijn oude vriendin Louiza Catherina. Ik steek vandaag een kaarsje voor ze aan en hoop dat ze samen in de eeuwige jachtvelden heerlijk aan het rondstruinen zijn. Ik heb mooie tijden met ze gekend. Veel te kort, maar onvergetelijk...!

Netflix brengt me weer Spaanstalige intriges: Ik heb besloten toch maar het wel en wee te blijven volgen van ‘Las Chicas del Cable’, omdat deze reeks me drie seizoenen lang zoet kan houden en omdat Yon González er in zit en hij best wel lekker is. Tenslotte heeft Jamie gisteren in ‘Wie Is De Mol’ het veld moeten

ruimen en heb ik dus niets meer om van te smullen op de buis. De Mol, het houdt weer enkele miljoenen kijkers in de greep. Ik ben er maar niet over uit wie ik het beste kan verdenken, maar ik ga vanavond nog maar eens terugkijken om daarna definitief een besluit te kunnen nemen. Las Chicas, ik kom er maar niet in, ondertussen kijk ik op mijn telefoon of er nog wat op Facebook is gebeurd of check ik Whatsapp of de krant. Ik verblijf voor nog heel even in de chillmodus, want morgen gaat het verhuiscircus van start. Iedere dag van de week staat er wat anders op het programma. Het moet vooral een gezellige week worden, maar dat zal zeker wel lukken met al die vlinders die tussen de roze wolken én al mijn activiteiten door fladderen!

Het mooie van het leven is, dat je na alle hobbels die je trotseert, altijd weer prachtige beloningen op je pad krijgt. Ik liet één vriendschap varen, maar kreeg er vele anderen voor terug. Mijn liefde voor de geliefde werd veroordeeld, maar degene die veroordeelde, zette zichzelf daarmee geheel buiten spel en koos een ander pad, dat niet langer het mijne kruist. That's life. Het geeft altijd ruimte voor andere mooie dingen om te ontstaan. Je zult altijd eerst iets moeten loslaten, voor er iets anders kan ontstaan en dat gaat soms met veel pijn gepaard. Zelfs vervelende dingen zijn soms moeilijk los te laten. Zo tobben mensen soms tientallen jaren met het loslaten van hun voorbije huwelijk, dat hen in het verleden eigenlijk al genoeg ellendige jaren bezorgde. Ze denken dat hun geluk nog veel langer op zich moet laten wachten. Geluk wacht geduldig, totdat jij zegt dat het genoeg is. Je kunt dus onnodig lang in cirkeltjes rond blijven draaien en wachten tot je een ons weegt. Je kunt ook gewoon zeggen dat je nu al gelukkig mag zijn, door je vrijheid te vieren en dankbaar te zijn voor wat je tot nu toe allemaal bereikt hebt. Als je maar blijft zeggen dat het geluk nog op jou wacht, duw je het steeds verder bij je vandaan en dat zal geenszins te bedoeling zijn.

Geniet van de zon en heb lief, ook jezelf. Pluk je geluk!

The keys to happiness

Vandaag was de grote dag. De dag waar we al ruim een halfjaar naar toegeleefd hebben. We hebben de sleutels van ons nieuwe huis gekregen en zijn euforisch en verliefd. Wat een heerlijk huis!

Deze ochtend sta ik bijtijds op voor een bezoek aan de Action, de supermarkt en Ikea. Er moeten nog wat dingetjes gekocht worden, om onze toekomstige woning gereed te maken voor bewoning. Rond het middaguur lunchen we bij 's lands best bezochte woonwinkel en rollen half lek naar buiten, want een paar uurtjes rondstruinen daar, betekent de helft van je batterij leeg. Daarna is het plankgas naar huis om nog een roos uit te graven in mijn voortuin. Twee grote tuinpotten moeten mee, David (ons prachtige borstbeeld), potgrond, muurverf plus kwasten, rollers én schoonmaakmiddelen. Dat alles moet in een kwartiertje gepiept zijn, want in onze nieuwe woning wacht een medewerker van de woningbouwvereniging ons op, voor de sleuteloverdracht.

We arriveren gelukkig ruim op tijd en schudden de hand van...een oud-collega van Het Land van Ooit! Grappig om elkaar in deze setting weer te ontmoeten. Zij werkte met mij samen bij de winkels en de visumverkoop en haar moeder was de beheerster van de Ooitmess, de personeelskantine van Het Land van Ooit. Zij toont ons de verschillende meters, luchtreinigers en andere apparatuur, die ervoor zullen zorgen dat ons leefklimaat binnenshuis goed bewaakt zal worden en dat de in- en uitgaande energie perfect geregistreerd zal worden. Wij luisteren maar half, tekenen voor ontvangst en meten nog wat maten op voor diversen die nog aangeschaft moeten worden. We testen onze tweedehands inductiekookplaat en juichen van blijdschap, want deze blijkt het prima te doen! We laden de achterbak van de auto uit en plaatsen 'David' in de achtertuin en planten de roos uit onze oude voortuin, in één van de tuinpotten buiten op het terras. Dan vertrekken we wederom richting Action, voor het inslaan van nóg meer muurverf en ander verf materiaal, want er blijkt wat meer gewit te moeten worden dan ik verwacht had. Nog even een kant-en-klaarmaaltijd bij de Aldi scoren en dan terug naar de stulp. Ik poets nog even ons prachtig toilet op de benedenverdieping en dan

houden we het voor gezien, want we zijn de kranten vergeten, die we moeten neerleggen, vóór het witten van start kan gaan.

Thuisgekomen zijn we lek als een mandje. Ik warm mijn maaltijd op in de wokpan en mijn dochter chillt op haar kamer. Ik maak nog wat foto's van keukenapparatuur en een PC-meubel, omdat beiden niet mee kunnen straks. Ik plaats ze op de verkooppagina van Facebook en bel met mijn oudste dochter om een tijd voor morgen af te spreken, want zij komt morgen het klusteam versterken!

Dag 1 van de verhuizing zit erop. We zijn moe, maar voldaan. Morgen dag 2...!

Een reddende engel

Vandaag sta ik op met een naar gevoel, ik heb vreselijk geslapen! Toen we gisteren thuiskwamen na een dagje hard zwoegen, zag ik dat ik een telefoontje gemist had. Het klantencontactteam van Kwantum had mij gebeld, met de mededeling dat er vandaag geen vloerbekleding gelegd kon worden, want één bestelde rol bekleding was beschadigd aangekomen. Deze was meteen bijbesteld en of ik even terug kon bellen om een afspraak te maken voor een nieuwe leverdatum. Ik moest het voicemailbericht eerst driemaal afspelen, voordat ik begreep wat er precies ingesproken was. De jongedame klonk erg luchtig, dus er zou wellicht een uitstel van slechts 2 dagen zijn. Dat terugbellen werd helaas een beetje lastig, daar het reeds half 8 in de avond was. Ik moest dus het geduld opbrengen tot de volgende ochtend half 9, want dan waren zij pas weer te bereiken. Mijn goede humeur sloeg in één klap om en lentekriebels maakten plaats voor donderwolken.

Ik deed natuurlijk geen oog dicht en zag rampscenario na rampscenario aan mijn fantasievolle netvlies voorbijtrekken. Gisteren hadden we zó'n prachtige en vruchtbare dag. Het zonnetje scheen heerlijk en de stemming zat er goed in. Samen met mijn dochters werkte ik als een malle om heel het huis gewit te krijgen, zodat vandaag de vloerbekleding gelegd zou kunnen worden. De teleurstelling was dan ook enorm groot, toen bleek dat we voor niets zo hard gewerkt hadden. Kwantum zou de opnieuw bestelde rol pas op vrijdag binnen krijgen, volgens de klantenservicemedewerker, die ik na 16 minuten wachttijd eindelijk aan de lijn kreeg. Er zou dan pas op dinsdag de 26e gelegd kunnen worden en als we daar niet mee akkoord gingen, dan moesten we maar gaan klagen bij de winkel waar we het gekocht hadden. Ik liet die datum toch maar inplannen, maar voelde aan mijn water dat deze order finaal de mist in zou lopen.

Mijn dochter en ik probeerden kalm te blijven en reden naar Waalwijk. Daar aangekomen zat het personeel waarschijnlijk nog lekker aan de koffie om 10.00 uur, want de voordeur zat potdicht. Toen er dan eindelijk open werd gedaan, vroeg ik meteen naar de bedrijfsleiding en ging verhaal halen. Deze (gelukkig)

vriendelijke en begripvolle dame belde een spoednummer, praatte als Brugman, maar kreeg ook nul op het rekest. Het opnieuw bestelde vinyl zou pas vrijdag komen en het tapijt wilde ze daarom ook niet eerder komen leggen. Ik eiste mijn geld terug en dat werd gelukkig meteen geregeld.

Met lood in onze schoenen liepen we het pand uit. We hadden nota bene expres een maand van tevoren besteld om er op tijd bij te zijn, krijg je dit! Mijn dochter stelde voor om naar Tapijtcentrum Nederland te gaan, dat helemaal aan de andere kant van de boulevard gelegen is. We besloten te lopen om even wat frisse wind door de haren te voelen gaan. Ik kan me nog herinneren, toen we een maand geleden de vloerbekleding wilden gaan bestellen, dat mijn dochter al voorstelde om daarheen te gaan, maar zo eigenwijs als ik was besloot ik voor ‘crap’ te gaan, in plaats van kwaliteit.

Afijn, wij stappen de showroom binnen en worden vrolijk begroet door ‘Master of Interiordesign’ Mart. Ik zit nog steeds met mijn hoofd in die donderwolk, maar die verdwijnt al snel als sneeuw voor de zon als Mart mij uitlegt dat er wellicht best nog iets te regelen valt deze week. Ik krijg een kopje koffie toegeschoven en mag wat stalen bekijken, terwijl hij informeert wat er vóór aanstaande zaterdag nog te regelen valt. Ik geloof mijn oren en ogen niet. Ik zeg wat ik uit wil geven en hij geeft me voor die prijs een huis vol nieuwe vloerbedekking en die wordt dus aanstaande vrijdag nog gelegd ook! Ik kan het haast niet geloven, want alle smeekbedes aan de Kwantumclowns, leverden niets op en nu zegt deze reddende engel me, dat alles toch nog voor elkaar gaat komen. Wij zijn blij en met een ferme handdruk, een brede glimlach én een getekende order, verlaten we zeer tevreden het pand.

Ik zag ons in gedachten al wanhopig rondstruinen bij een of andere bouwmarkt met kliklaminaat of PVC-vloerstukken om vervolgens zelf te gaan puzzelen en leggen. Gelukkig is ons dat allemaal bespaard gebleven dankzij de vastberaden en zeer klantvriendelijke houding van deze medewerker van Tapijtcentrum Nederland te Waalwijk.

Eind goed al goed!

Thanks Mart, jij mag jezelf terecht een 'Master' noemen!

The final countdown

The terrific three (mijn lieve dochters en ik) is enorm goed bezig geweest de afgelopen week. In de spotlights, maar ook achter de schermen en zelfs tussen de coulissen door werd/wordt hard gewerkt en weinig geslapen. Dat ik nog op mijn benen kan staan, mag een wonder heten. The final countdown is begonnen!

We hebben samen aardig wat hobbels moeten nemen de afgelopen week en sowieso de afgelopen periode. Het zat lang niet overal mee, maar ik ben nergens afgehaakt of de moed opgegeven. Ik heb wel wat extra vrije dagen op mijn werk aangevraagd, omdat een enkele leverancier het af liet weten, waardoor mijn super strakke planning op het laatste moment gewijzigd moest worden.

Ik pak nog steeds spullen in, laat spullen ophalen of haal zelf dingen op. Het lijkt wel een Winkel van Sinkel hiero! Ik kijk allang niet meer naar de troep die overal staat, ik heb mijn verstand zoveel mogelijk op nul staan. Behalve als ik op mijn bed lig en 's nachts wakker dreig te worden. Dan gaat de maalmolen direct op volle kracht draaien en is er geen houden meer aan. Als ik de vijf uur slaap haal, is het veel. Vannacht heb ik gelukkig een uurtje langer kunnen slapen, maar wilde er wel op tijd uit om nog even deze (naar alle waarschijnlijkheid) laatste blog in dit huis te kunnen schrijven. Aanstaande maandag trekken we de deur hier definitief dicht en is er weer een bijzonder hoofdstuk afgesloten.

Gisteren heb ik contact gelegd met allebei mijn burens. Links woont een vriendelijke dame met een Lexa-vriend, die in Vlijmen woont en rechts een vrouw alleen, die pas single is geworden. Ze hebben allebei katten, zoals velen in ons blok. De huizen die aan onze achtertuinen grenzen worden bevolkt door hondenmensen, dus dat kan gezellig worden! Iedereen is even vriendelijk en bereid tot een praatje. Ondertussen wordt er aan de voorkant van ons huis flink gebouwd en zullen er aan het einde van het jaar nog meer nieuwe inwoners welkom geheten worden.